

Krisztus keresztje

Paul Washer

Egyik legnagyobb terhem, amit hordoznom kell, hogy ritkán magyarázzák meg Krisztus keresztjét. Nem elég egyszerűen azt mondani, hogy „Ő – minden emberért - meghalt”. Nem elegendő azt mondani, hogy “Ő egy nemes halált halt”, mert azt a vértanúk is megteszik. Meg kell értenünk, hogy nem leszünk képesek Krisztus halálát teljes megmentő erejével hirdetni mindaddig, míg nem tisztáztuk azt a zavart, ami körülveszi ezt a témát és nem tisztáztuk teljesen annak valóságos jelentését a hallgatónk felé. Krisztus meghalt, elhordozva a népe bűnét – törvényszegését – és elszenvedte Istennek a népe bűneiért kijáró büntetését. Isten ezért elutasította Őt és haragjában összetörte helyettünk a keresztet.

Isten elutasítása

Egyik legnyugtalanítóbb, visszatérő igeszakasz a Szentírásban Márk beszámolója a Messiás nagy felkiáltásáról, amikor keresztre feszítették egy római keresztet. Fennhangon ezt kiáltotta:

“Eloi, Eloi, lama sabachthani?, ami lefordítva azt jelenti: “Én Istenem, Én Istenem, miért hagytál el engemet?”

Annak a fényében, hogy ismerjük Isten Fiának feddhetetlen jellemét és tökéletes közösségét az Atyával, nehéz megérteni Krisztusnak ezeket a szavait, amelyek a Kereszt valódi jelentését fejezik ki. Ez akkor is igaz, ha ismerjük az okot, hogy miért halt meg. Tény, hogy szavai az eredeti héber nyelven is sokkal nagyobb jelentőségű üzenetet hordoznak számunkra. Az evangélium szerzője nem akarta, hogy félreértsünk vagy elmulasszunk valamit!

Ezekben a versekben Jézus nem csupán Istenhez kiáltott, hanem mint egy tökéletes tanító, a nézőket és a jövőbeni olvasókat az Ószövetség – 22 Zsoltár - legfontosabb messiási próféciájához irányította. Annak ellenére, hogy az egész zsoltár számos prófétikus részlettel szolgál a Keresztről, mi most mégis csak az első hat versre koncentreljünk a figyelmünket:

“Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet? Távols van megtartásomtól jajgatásomnak szava. Én Istenem, kiáltok nappal, de nem hallgatsz meg; éjjel is és nincs nyugodalmam. Pedig te szent vagy, aki Izráel dicséretei között lakozol. Benned bíztak atyáink; bíztak és te megszabadítottad őket. Hozzád kiáltottak és megmenekültek; benned bíztak és nem szégyenültek meg. De én féreg vagyok s nem férfiú; embereknek csúfja és a nép utálata.”
Zsolt 22:2-7

Krisztus napjaiban a zsidó Írásokban nem voltak a fejezetek és a versek beszámozva, mint ahogyan ma. Ezért, amikor egy Rabbi azt kereste, hogyan vezesse a hallgatóit egy Zsoltárhoz vagy a Szentírásnak egy bizonyos részéhez, azt egy bizonyos szöveg első

versének a felolvasásával tette meg. A Kereszten való felkiáltásával tehát Jézus minket a 22. Zsoltárhoz vezetett, kijelentve nekünk a szenvedésének célját és annak lényegét.

Az első és a második versben a Messiás panaszkodását halljuk. Ő úgy látta Magát, mint akit Isten elhagyott. Márk a görög *egkataleípo* szót használja erre, ami azt jelenti, hogy cserbenhagyni, elhagyni vagy otthagyni. A Zsoltáros pedig a zsidó *azab* szót használja, ami azt jelenti, hogy elhagyni, megszabadulni valamitől, lemondani valamiről. Mindkét esetben világos a szándék. A Messiás Maga minden kétséget kizáróan bizonyos abban, hogy Isten elhagyta Őt és nem hallgatja meg a kiáltását. Itt nem egy szimbolikus vagy költői elhagyatottságról van szó, hanem egy nagyon is valóságosról! Ha egy teremtmény valaha is érezte már az Istentől való elhagyatottságot, akkor az Isten Fia volt a Golgota keresztyén!

Ennek a Zsoltárnak a 4. és 5. verse a Messiás szenvedő gyötrődése által válik leginkább hangsúlyossá, amikor megemlékezik Istennek az Ő népével kötött szövetségéről:

„Benned bíztak atyáink; bíztak és te megszabadítottad őket. Hozzád kiáltottak és megmenekültek; benned bíztak és nem szégyenültek meg.”

A ellentmondás teljesen világos. Sosem volt példa Isten választott népének történetében arra, hogy egy igaz ember Istenhez kiáltott és nem szabadult meg. Azonban most a bűntelen Messiás teljesen magára hagyatva függ egy kereszten.

Mi lehetett az oka, amiért Isten elhagyta Őt? Miért fordult el Isten az elsőszülött Fiától?

Ezekre a zavaró kérdésekre a Messiás panaszkodásának részleteit elemezve található meg a válasz. A 3. versben egy megcáfolhatatlan kijelentést tesz, hogy Isten szent, majd azt követően a 6. versben elfogadja azt az érthetetlen tény, hogy Ő egy féreggé vált, aki többé már nem ember. Miért ilyen megalázóan és méltatlanul őszinte Magával szemben a Messiás? Egy féregnek látta Magát, mert „az emberek szégyenévé és az emberek által lenézetté” vált. Vagy volt valami még szörnyűbb ok saját maga túlzott lebecsülésére? Végül is, Ő nem azt kiáltotta, hogy „Én Istenem, Én Istenem, miért hagytak el engem az emberek,” hanem inkább azt próbálta megtudni, hogy Isten miért cselekedett vele így! A válasz egyetlen keserű igazságban található meg. Az Úr akarata az volt, hogy népe összes gonoszságát Őrá helyezze, és Ő, mint egy féreg, helyettünk lett elutasítva és összetörve. Ez a sötét kép a haldokló Messiásról nem egyedülálló a Szentírásban. Vannak más helyek is, amelyek még mélyebbre visznek bennünket a Kereszt lényegének megértésében és nyilvánvalóvá teszik számunkra, hogy „Neki szenvedni kellett”, hogy népe elnyerje megváltását. Ha megértjük a Zsoltáros szavait, akkor az a messiás múltba visz bennünket vissza, ahol úgy ismerjük meg Isten Fiát, mint aki (réz)kígyóvá - bűnné - változva emeltetett fel a pusztában, mint ahogyan egyedül a bűnbakot hagyták meghalni, hogy elhordozza mindenki más bűnét.

Az első érzékletes ábrázolás a 4 Mózesben található meg. Izrael majdnem mindig lázadt az Úr ellen és elutasította az Ő könyörületes gondoskodását. Isten ezért „mérgező kígyókat” küldött az emberek közé és sokan meghaltak. Azonban a nép bűnbánatának és Mózes közbenjárásának eredményeként Isten ismét gondoskodott a megmenekülésükről.

Megparancsolta Mózesnek, hogy „készítsen egy réz-kígyót és helyezze azt egy póznára.” Isten megígérte, hogy “mindenki, akit kígyó mar meg, az meghal, de aki felnéz a réz-kígyóra, az megmenekül.”

Első látásra ellentmondásosnak tűnik, hogy a „gyógyulás az által jön létre, ami a sebesülést okozza.” Azonban ez egy erőteljes képet ad a kereszten történekről. Az izraeliták meghaltak a mérges kígyók mérgétől. Az emberek meghalnak a saját bűneik „mérgétől”. Mózes megparancsolta, hogy helyezték a halál okozóját magasra, a póznára. Isten a saját Fiát, aki helyettünk kellett, hogy meghaljon, felfüggesztette egy magas keresztre. Ő egy “bűnös test hasonlatosságában” jött el és elvégeztetett, hogy “a mi bűneinket magára vegye.” Az izraeliták, akik hittek Istenben és felnéztek a réz-kígyóra életben maradtak. Az, aki hisz Istennel az Ő Fiában bemutatott bizonyágtételében, és hittel felnéz rá, az megmenekül. Amint az írás mondja: “Nézzetek rám és megmenekül mindenki az egész földön: mert Én vagyok Isten, és nincs rajtam kívül más.” A másik kép a 3 Mózesben található. Miután lehetetlen volt, hogy az áldozatban valaki egyedül teljesen kiábrázolja vagy bemutassa a Messiás engesztelő halálát, ezért egy áldozat két áldozati állatot (bűnbakot) kellett, hogy magába foglaljon, amit be kellett mutatni a nép előtt. Az első áldozati állat, bűnért való áldozatként kellett, hogy elpusztuljon az Úr előtt, és annak vérével széthintették a függöny mögött a kegyelem királyi széke előtt a Szentek Szentjében. Ez Krisztust jelképezi, aki kiontotta a vérével a Kereszten, kiengesztelve Istent a népe bűnéért. A második áldozati állatot (kecskebakot) Isten előtt, mint bűnbakot mutatták be. A Fő-pap ennek az állatnak a fejére „helyezte mindkét kezét és megvallotta Izrael népének minden bűnét és minden törvényszegését.” A bűnbakot azután - magán hordozva a nép minden bűnét - elkergették egy kietlen helyre. Ott bolyong egyedül, Istentől elutasítva és elzárva az Ő népétől. Ez ábrázolta ki Krisztust, aki “elhordozta, a mi bűneinket az Ő testében a kereszten”, szenvedett és magányosan halt meg “a táboron kívül.” Mi volt az, ami a Törvényben csupán szimbolikus volt, viszont gyötrelmes valósággá vált a Messiás számára? Nem undorító, hogy egy féreg, egy mérges kígyó vagy egy kecskebak mutat előre, mint minta a Krisztusra? Isten Fiának ilyen “undorító” Istenkáromlásnak számító dolgokban való kiábrázolása, nem csupán az Ószövetség szentjeitől származik, hanem “a Szent Szellem által inspirálva” később az Újszövetség szerzői is megerősítik ezeket, sőt továbbmennek a sötét ábrázolásban. Ugyanazon Szellem ihletettsége által, eléggé bátran azt kellett, hogy mondják, hogy Ő, aki bűnt nem ismert “bűnössé lett” és Ő, akit az Atya szeretett “egy átokká vált” az Atya előtt. Hallottuk korábban is ezeket az igazságokat, de a maga valóságában vettük azokat figyelembe valaha is, hogy azok összetörjenek bennünket? A Kereszten, az Egyetlen - a szeráfok kórusa által kikiáltott “szent, szent, szent” - kellett, hogy bűnné “változzon”. Ahhoz, hogy eljussunk ennek a mondásnak a valóságos jelentéséhez az túl veszélyes terület számunkra. Akadályba ütközünk már az első lépésnél. Mit jelent az, hogy Ő, akiben “Isten minden teljessége testi formájában jelen volt” “bűnössé lett?” Nekünk nem kell túlságosan megmagyarázni az igazságot és megkísérelni megvédeni Isten Fiának a jó hírnevét, de mégis óvatosoknak kell lennünk, hogy ne mondjunk rettenetes dolgokat az Ő feddhetetlensége és szilárd jelleme ellen. Az Írások szerint Krisztus ugyanolyan módon “bűnné lett”, ahogyan a hívő Őbenne “Isten igazságosságává válik.” A korinthusi gyülekezetnek írt második levelében Pál apostol a következőket írta:

“ Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk ő benne.”
2 Kor. 5.21.

A hívő nem a saját jellemének valamiféle tökéletesítő és megtisztító munkájának eredményeként válik „Isten igazságosságává” és bűn nélkülivé, ami Istenhez teszi Őt hasonlóvá, hanem az egy ’tulajdonított’ eredmény, ami által megigazultként van figyelembe véve Isten előtt Jézus Krisztusnak értünk elvégzett munkája eredményeként. Hasonló módon Krisztus nem úgy vált bűnössé, hogy a jellemét megrontotta vagy beszennyezte volna, hanem a neki ’tulajdonított’ bűn eredményeként, ami által Ő bűnösként volt figyelembe véve Isten ítélőszéke előtt mi helyettünk. Ez az igazság azonban nem jelentheti számunkra azt, hogy Pál bármilyen szóhasználata alapján úgy gondoljunk Krisztusra, mint aki „bűnt követett el”. Jóllehet Jézus esetében egy ’tulajdonított’ bűnről volt szó, de az mégis bűn volt, kimondhatatlan szenvedést hozva az Ő lelkének. Ő magára vette a vétkeinket, mint a sajátját, helyettünk és Istentől elhagyatva halt meg.

Az, hogy Krisztus “bűnössé lett” egy olyan rettenetes igazság, hogy az felfoghatatlan számunkra. Amikor már arra gondolunk, hogy lehetetlen sötétebb szavakkal kifejezni azt, Pál apostol világosságot gyűjt és tovább visz bennünket lefelé Krisztus megaláztatásának és elhagyatottságának mélységeibe. A legmélyebbre megyünk, ahol megtaláljuk Isten Fiát a Keresztre szögezve a leggyalázatosabb címet viselve – Istentől elátkozva!

A Szentírás kinyilatkoztatja számunkra, hogy az egész emberiség átok alatt van: “Átkozott mindenki, aki nem engedelmeskedik mindenben annak, ami a Törvény Könyvében írva van.” Mennyei perspektívából nézve, azok, akik megszegik Isten törvényét hitványok és méltók minden megvetésre. A sorsuk meg van pecsételve, mert kiszolgáltatják magukat Isten jogos bosszúállásának és az örök pusztulásnak. Nem túlzás azt mondani, hogy az utolsó, amit az átok alatt lévő bűnösnek meg kell hallani és hallani fog, amikor első lépéseit teszi a pokol felé, hogy minden teremtés táncol és dicséri Istent, hogy megszabadította tőle a földet. Ilyen aljasok azok, akik megszegik Isten törvényét, és ilyen az, ahogy a szent utálja a szentségtelent. Az evangélium azt tanítja nekünk, hogy “Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká lévén értünk – amint az meg van írva: ‘Átkozott minden, ami fán függ.’” Krisztus azzá vált, ami mi voltunk, azért, hogy megváltson minket abból, amit mi érdemeltünk ki. Egy féreggé vált, egy kígyóvá felemelve a pusztában, bűnbakká kikergetve a táboron kívülre, a bűn hordozójává és az Egyetlenné, akire Isten minden átka rázuhant. Ez az oka, amiért az Atya elfordult Tőle és az egész menny elrejtette az arcát előle.

Nagyon szomorú, hogy Krisztusnak “a keresztről való kiáltásának” jelentése elhomályosul egy romantikus történetben. Gyakran hallani igehirdetőket, akik azt mondják, hogy az Atya azért fordult el a Fiútól, mert nem tudta tovább nézni a szenvedését, amit bűnös kezek mértek ki rá. Ilyen magyarázatok teljesen félremagyarázzák a Szentírást és a kereszten történtek valóságát. Az Atya nem azért fordított hátat a Fiának, mert nem volt elég bátorsága, hogy végignézze Fia szenvedését, hanem azért mert “Ő tette Őt azzá, aki bűnt nem ismerve bűnössé lett helyettünk, hogy mi Isten igazságosságává váljunk Őbenne.” A mi bűneinket helyezte rá és ezért fordította

el a szemét, mert azok túl tiszták ahhoz, hogy helyeseljék a gonoszt és szívesen nézzék a gonoszságot.

Nem véletlen, hogy sok evangélizálási traktátus egy óriási szakadékot ábrázol a szent Isten és a bűnös ember között. Az ilyen ábrázolás teljesen összhangban van a Szentírással. Ézsaiás próféta így kiáltott fel:

“Ímé, nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna, és nem oly süket az ő füle, hogy meg nem hallgathatna; Hanem a ti vétkeitek választanak el titeket Istenetektől, és bűneitek fedezték el orcáját ti előttetek, hogy meg nem hallgatott.” Ézsaiás 59:1-2

Isten áldásos jelenlététől elválasztva minden ember ki van szolgáltatva Isten haragjának, de Isten Fia odaállt helyettük, hogy elhordozza a bűneiket, és “Isten által elutasítva” meghalt helyettük. Vége a törvényszegésnek, a közösség helyreállt: “Szükséges volt, hogy Krisztus elszenvedje ezeket a dolgokat?”

Krisztus Isten haragja alatt halt meg

Annak érdekében, hogy Krisztus megszerezze népe megváltását, nemcsak szenvedett Isten elutasítása miatt, hanem véres halált halva kiitta Isten haragjának keserű poharát is népe helyett. Csupán akkor lehetett az Isteni igazságszolgáltatás elégedett, ha Isten haragja elmúlt és létrejött a megbékélés.

A Gecsemáné kertben Krisztus háromszor imádkozott, hogy távozzon el tőle “a pohár”, azonban minden alkalommal azt kérte, hogy ne a saját akarta legyen meg, hanem az Atyáé. Meg kell kérdeznünk magunktól, hogy mi volt a pohárban, ami arra indította Őt, hogy olyan odaszántan imádkozzon? Mi volt a tartalma, ami arra indította Őt, hogy annyira gyötrődött, hogy izzadsága összekeveredett a vérével? Gyakran azt mondják, hogy a pohár ábrázolta ki a kegyetlen római keresztet és a fizikai kínokat, amik Rá vártak; amiket Krisztus előre látott: a kilenc-végű korbács ütései, ami végigszántotta a hátát, a töviskoszorú, ami szúrta a homlokát és primitív szögek, amik átszúrták a kezeit és lábait. Akik az Ő szenvedésének okát alapvetően ezekben látják, azok nem értik a Keresztet sem azt, ami ott történt. Annak ellenére, hogy sok kint szenvedett el emberek kezeitől, az mégis mind Isten megváltó tervének része volt. Valami nagyon nyugtalanító volt abban, ahogyan a Messiás kiáltása éltre hívta a szabadítást.

Az első századi egyszerű gyülekezetek keresztyéneinek ezrei haltak meg keresztre feszítve. Azt mondják, hogy Néró feje tetejére állított kereszteken, szurokkal leöntve és meggyújtva feszítette meg őket, hogy Róma utcái számára világosságot biztosítson. Minden korban, amikor keresztyének megszámlálhatatlan sokasága a leghihetlenebb kínzásokat szenvedte el, a barátok és az ellenfelek egybehangzó bizonyossága szerint sokan közülük mégis nagy bátorsággal mentek a halálba. Elhisszük azt, hogy a Messiás követői az ilyen kegyetlen fizikai halált megmagyarázhatatlan örömmel kiállják, miközben üdvösségük kapitánya meglapul a kertben, ugyanazokra a kínokra gondolva? Isten Krisztusa félt volna a korbáctól, a töviskoszorútól, a kereszttől és a lándzsától vagy a pohártól, ami a legkegyetlenebb emberi bánásmódon túli határtalan rémségeket fejezte ki?

Ahhoz, hogy megértsük a pohár vészjósló tartalmát, a Szentíráshoz kell fordulnunk. Két igeszakasz van, amiket különösen figyelembe kell vennünk:

*“Mert **pohár** van az Úr kezében, bortól pezseg, nedvvel tele; ha tölt belőle, még seprejét is issza és szopja a föld minden gonosztevője.”* Zsoltárok 75.9.

*“Serkenj föl, serkenj föl, kelj föl Jeruzsálem, ki megittad az Úr kezéből **haragja poharát; a tántorgás öblös kelyhét megittad, kiürítéd!....Így szól Urad, az Úr, és Istened, aki népéért bosszút áll: Ímé, kiveszem kezedből **a tántorgás poharát, haragom öblös kelyhét, nem iszod többé azt meg.**”*** Ézsaiás 51.17, 22.

A szüntelen lázadás eredményeként Isten igazságos ítélete ki van hirdetve a bűnösök számára. Ő jogosan öntené ki haragját a nemzetekre. A haragja poharának borát a szájukba kell venni és kényszeríteni őket, hogy egy cseppig igyák ki azt. A világ számára már a pusztá gondolat is, hogy ilyen sors vár rá, teljesen rémisztő, mégis ez a sors várna mindenkire, ha Isten az Ő kegyelme által meg nem ment egy népet, és a megváltásra ki nem gondolt volna egy bölcs tervet még a világ fundamentumának lerakása előtt. Isten Fia emberré kellett, hogy váljon és Isten törvényének való tökéletes engedelmségben kellett, hogy járjon a földön. Ő minden dologban hasonlít hozzánk, és hozzánk hasonlóan minden dologban megkísértetett, kivéve a bűnt. Neki - a népét szolgálva - egy tökéletesen igaz életet kellett élni Isten dicsőségére. Azonban egy meghatározott időben szükséges volt, hogy bűnös kezek keresztre feszítsék Őt. Neki el kellett hordozni a népe bűnét és elszenvadni Istennek ellenük irányuló haragját. Isten tökéletes Fia, aki ugyanakkor Ádám igaz Fia is, megdicsőült személyként veszi el a harag keserű poharát Isten kezéből és az utolsó cseppig kiissza azt. Addig ivott, míg „elvégeztetett”, így beteljesedett Isten igazságszolgáltatása. Isten haragja, amit mi érdemeltünk ki, a Fiúra áradt rá és Ő volt az, aki kigyenlítette a számlát.

Képzeljünk el egy óriási duzzasztó gátat, amit a tetejéig érő víz óriási súlya nyom. A gát azonban hirtelen átszakad és az óriási víztömeg romboló ereje elszabadul. Az óriási víztömeg a biztos pusztulással fenyegetve fut a völgyben lévő közeli falu felé. A föld azonban hirtelen megnyílik és elnyeli az óriási víztömeget, ami elsodorná a falut. Isten ítélete hasonló módon, jogosan árad ki minden emberre. A kimenekülést nem lehetett volna megtalálni sem a legmagasabb dombon sem a legmélyebb szakadékban. A leggyorsabb futó sem tudna elfutni az óriási áradat elől és a leggyorsabb úszó sem bírna megbirkózni azzal.

A gát átszakadt. Semmi sem tudja megállítani a pusztítást. Azonban, amikor minden emberi remény elszállt, egy meghatározott időpontban Isten Fia közbelépett, hogy Isten igazságszolgáltatása ne az Ő népét sújtsa. Kiitta a harag poharát, amit Isten népének törvényszegése töltött meg, és emiatt a büntetést jogosan ők érdemelték volna ki.

Amikor Jézus meghalt a pohárban a korábbi bűnöknek egy cseppje sem maradt. Mind kiitta! Képzeljünk el két óriási malomkövet, az egyik a másikon forog. Képzeljünk el, hogy egy búzaszem kerül közé, ami összemorzsolódik az óriási súlyok alatt. Először is a héj felismerhetetlenül összetörik és azután a mag belső részei őrlődnek porrá. Nincs

remény a jóvátételre sem a helyreállításra. Minden elveszett és helyrehozhatatlan. Ezért hasonló módon „tetszett az Úrnak”, hogy porrá zúzza az egyetlen Fiát és kimondhatatlan szenvedésnek tegye ki Őt. Azonban tetszett a Fiúnak is, hogy ilyen szenvedés árán engedelmeskedjen, hogy Isten megdicsőüljön és egy nép megváltása megtörténjen. Ez nem egy olyan történet, ahol a szeretett Fia szenvedését az Atya vidám szórakozásként szemlélte, mert a Fia halála volt az ára annak, hogy beteljesüljön az akarata. Semmi más jogalap nem volt rá, hogy a bűn eltávolítható legyen, csak az Isteni igazságszolgáltatás beteljesítése és Isten ellenünk irányuló haragjának kiengesztelése. Ha a mennyei gabonamag nem esik a földre és nem hal meg, úgy egyedül marad egy nép és egy menyasszony nélkül. Nincs semmi öröm a szenvedésben, azonban minden ilyen szenvedés meg kell, hogy történjen: Isten ismeretlen emberek és az angyalok felé egyaránt dicsőséges módon szeretete volna kinyilvánítani, hogy elhárult az akadály, hogy egy népnek Istennel közössége lehessen. A leghősiesebb történetek egyike az Ószövetségben, amikor megparancsolta Isten Ábrahám patriárkának, hogy vigye fel Izsák fiát a Mórija hegyére és ott áldozza fel őt, mint egy Istennek tetsző áldozatot.

“Most vedd a fiadat, az egyetlen fiadat, akit szeretsz, Izsákot és menj a Mórija földjére és áldozd meg őt ott, mint égő áldozatot az egyik hegyen, amit mondom neked.”

1 Mózes 22.2.

Micsoda teher volt ez Ábrahámnak! El sem tudjuk képzelni azt a szomorúságot, ami betöltötte az öregember szívét és kínozta őt az útjának minden lépésénél. A Szentírás nagyon körültekintően alapos, amikor arról beszél, hogy Isten megparancsolta neki, hogy áldozza fel “a fiát, az egyetlen, akit szeretett.” Különös módon és láthatóan úgy van minden elrendezve, hogy felhívja a figyelmünket valamire és felkészítsen bennünket arra, hogy gondoljunk arra, hogy ezekben a szavakban több jelentés van elrejtve, mint amit kimond. A harmadik napon, mindketten elérték a kijelölt helyet, és az apa saját kezével megkötözte a szeretett fiát. Végül is, engedelmeskedve annak, aminek meg kellett történni, ráhelyezte a kezét a fia homlokára és “fogta a kést, hogy megölje őt.” Abban a pillanatban Isten könyörületesége és kegyelme közbelépett és az öregember keze megállt. Isten odakiáltott neki a mennyből és azt mondta:

“Ábrahám, Ábrahám! ...Ne nyújtsd ki a kezéd a fiú ellen és ne tégy vele semmit; most megtudtam, hogy valóban féled Istent, mert nem kedveztél a te fiadnak, az egyetlen fiadnak Én érettem.”

Amikor az Úr szólt, Ábrahám felemelte a szemét és meglátott egy kost a szarvával fennakadva a bozótban. Vette a kost és feláldozta azt a fia helyett. Azután elnevezte azt a helyet YHWH-jireh-nek, ami azt jelenti: “Az Úr gondoskodik.” Ez egy hiteles mondás, ami fennmaradt a mai napig: “Az Úr hegyén gondoskodás van.” Amint a függöny legördül a történelemnek ebben a hősies pillanatában, nem csupán Ábrahám, hanem mindenki, aki valaha olvasta ezt a beszámolót megkönnyebbülten sóhajt fel: a fiú megmenekült. Mi úgy gondolunk arra, hogy milyen csodálatos vége volt a történetnek, de a történetnek ott nem volt vége, az csak egy közjáték volt.

Két ezer évvel később a függöny ismét szétnyílt. A háttér sötét és vészjósló. A színpad közepén Isten Fia a Golgota Hegyén. Az Atyja akaratának való engedelmesség kötötte Őt. Ott függött a kereszten, hogy elhordozza a népe bűnét.

El volt átkozva – Istentől elhagyva, elárulva a teremtett világ által. Akkor a csendet Isten haragjának rémisztő mennydörgése töri meg. Az Apa veszi a kést, felemeli a kezét és készül megölni “az Ő Fiát, az egyetlen Fiát, akit szeretett.” És beteljesedtek Ézsaiás próféta szavai:

“Pedig betegségeinket ő viselte, és fájdalmainkat hordozá, és mi azt hittük, hogy ostoroztatik, verettetik és kínoztatik Istentől! És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg. ... Azonban az Úrnak tetszett összetörni Őt, bűnné téve Őt.”

Ézs. 53.4-6

A függöny egy megölt Fiúval, egy keresztre feszített Messiással zárult le. Izsákkal ellentétben, itt nem volt kos, hogy meghaljon helyette. Ő volt a Bárány, aki meghalt a világ bűneiért. Ő Isten gondoskodása népe megváltására. Ő annak beteljesítője, aminek Izsák és a kos csupán árnyékai – előképei - voltak. Őbenne a Golgota hegye új nevet kapott “YHWH-jireh”, azaz “Az Úr gondoskodik.” És ez egy igaz szólás, ami fennmaradt a mai napig: “Az Úr hegyén gondoskodás van.”

A Golgota volt a megváltás és a gondoskodás hegye. Ezért az a hívő, aki elgondolkodik ezen, felkiált: “Istenem, Istenem, tudom, hogy szeretsz engem, miért nem tartottad vissza a te Fiadat, az egyetlen Fiadat, akit szeretsz, én miattam.”

Igazságtalanság a Golgotával szemben, hogy a Kereszt igazi szenvedésén gyakran romantikus módon túltekintünk. Ez az oka, hogy nem tapasztaljuk meg annak valódi erejét. Gyakran azt gondolják, sőt prédikálják, hogy az Atya letekintett a mennyből és tudomásul vette azt a szenvedést, amit emberek okoztak a Fiának, és hogy úgy tekintette erre a szenvedésre, mint a mi bűneinkért való fizetségre. Ez a legszörnyűbb eretnokség. Krisztus az Isteni igazságszolgáltatásnak nem csupán az emberek által okozott szenvedések elviselésével tett eleget, hanem szenvedett Isten haragjától és úgy halt meg. Több történt ott annál, mint keresztek, szögek, tövises koszorúk és lándzsák, hogy megfizessen a bűnért. A hívő megmenekült, nem pusztán a miatt, amit emberek tettek Krisztussal a Kereszten, hanem a miatt, amit Isten tett Ővele – összetörte Őt az ellenünk irányuló haragjának teljes erejével. Az evangéliumhirdetések nagy többségénél ritkán teszik elég világossá ezt az igazságot!

Jászberény, 2012-01-02

Fordította: Abonyi Sándor